

СИМФОНИЯ НА БЕЗНАДЕЖНОСТЪТА

Плещи развилъ, Балкана се тъмней,
Изпреченъ предъ беззвездний небосклонъ,
А тамъ задъ него се подѣема бавно
Есенний кървавъ мѣсець — привидене
Родено изъ недрата на нощта.

Таинствената пустошь на твърдѣта
Засенилъ, висне облакъ черъ и сякашъ
Да се възѣеме мѣсеца възчаква —
Да му пришепне тъмната си тайна...
Вселената въ замая глуха спи.
Тукъ-тамъ самотно трепкатъ и гаснеятъ
Звездици плахи — каточе невидимъ,
Незнаенъ духъ надниква отъ небото
И пакъ отвежда погледъ, нищо тамъ
Въвъ пропастьта подъ себе не издѣбналъ.
Вселената въ замая глуха спи,
И тегне морний неподвиженъ въздухъ
Надъ тъмний святъ, подобно нямъ въпросъ,
Когото е на задушната нощъ
За разрешенье морний день оставилъ...

Изпречилъ се е тъмния Балканъ
Предъ небосклона, — а надъ него, вече
Възмогнатъ, спре се кървавия мѣсець.
Отсякоха се въ дрезгави простори
Редъ върхове —

И чакъ отъ край до край,
Надъ зѣбестите техни рамена
Прострянъ, изпъкна исполинский образъ
На Прометея: къмъ небо извилъ
Лице, — ръка съ вериги обкована
Извърналъ и подложилъ подъ тилтъ си;
Разрошена и въ гѣстий хресталакъ
Зацепена, косата му се спуща
На кѣдърци по тъмните скали;